

Heid Cat zondag 31

De sleutels van het koninkrijk der hemelen

1 poort 2 prediking 3 pastoraat

Gemeente,

Het gaat vanavond over hele ingrijpende dingen en daarom begin ik daar ook direct mee.

1 poort

Eens zullen wij allemaal staan voor de hemelpoort. En niet alleen wij, ook mensen van andere kerken, en mensen die nooit naar een kerk gaan. En als wij dan staan voor de rechterstoel van God zal het oordeel worden uitgesproken. De schapen aan Zijn rechterhand en de bokken aan Zijn linkerhand. En tegen de schapen zal Hij zeggen: 'Komt in gij gezegenden Mijns Vaders' en tegen de bokken: 'gaat weg van Mij, Ik heb nooit gekend, in het eeuwige vuur.' Hoe zal dat uitvallen voor u, jouw en mij? Kun je dat van tevoren al weten?

Nu zijn er altijd stromingen geweest, ten tijde van de Reformatie of daarna en in onze tijd, die hebben geleerd: 'dat kun je niet zeker weten van tevoren, dat blijft afwachten.' Dat leerde officieel de rooms katholieke kerk in de tijd van de catechismus en nu nog: onzekerheid hoort erbij en kun je nooit wegdoen en dat mag zelfs niet. Dat leren ook nu nog wel bepaalde kringen: daar zeker van zijn kan eigenlijk niet, alleen met een heel bijzondere openbaring kan het, maar de meeste gelovigen zullen daar toch nooit zekerheid over hebben.

Stel toch eens dat dat waar was..... Dat je dat niet zeker kon weten. Dan zou je toch geen leven hebben. Als er aan het eind van je leven een groot vraagteken zou blijven staan: het kan de hemel zijn, maar ook de hel, we moeten maar afwachten. Of zou u/jij daarmee kunnen leven, leeft u daarmee? Als je niet zeker weet of je geslaagd bent loop je zenuwachtig heen en weet, als je niet zeker weet of je de auto op slot gezet hebt, loop je haastig terug om even zekerheid te hebben, als je niet zeker weet of er een behandeling is voor je ziekte, doe je 's nachts geen oog dicht, als je niet zeker weet of je naar de hemel of de hel gaat, dan ga je lekker slapen en je geniet van het leven en je staat op en gaat naar school en komt weer thuis, en gaat nog even weg en zo is er weer een dag voorbij..... Hoe is het mogelijk?! Zo in de greep van satan, zo in slaap gesust door de vorst der duisternis, dat je over je eeuwige bestemming het maar ziet hoe het afloopt.

Maar de HEERE wil dat wij het weten, allemaal. God wil dat Zijn gelovigen zullen leven in vastheid en vreugde omdat zij het weten, zeker weten dat zij de heerlijkheid zullen beerven. En God wil dat allen die niet waarachtig geloven zullen weten dat zij buiten de heerlijkheid staan en

zich daarom zullen haasten en zich bekeren. De HEERE wil dus dat wij het weten zullen en daarom heeft Hij aan de kerk gegeven de sleutels van het hemelrijk.

Het koninkrijk der hemelen moeten we ons maar voorstellen als een paleis, een kasteel. In elk geval wel iets heel moois en rijks. Want het koninkrijk der hemelen wordt vergeleken met een parel van grote waarde, een schat in de akker, een bruiloft. Het is een Koninkrijk van zulke rijkdom en vreugde als nergens anders te vinden is. Koninkrijk van het heil van de Vader, de liefde van de Zoon en de Heilige Geest. Omgeven door grachten. Met een oprijlaan. Het kasteel zelf dat is de hemel, of de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. En de oprijlaan is het leven met God hier en nu. Aan het begin van die oprijlaan is een poort. En de sleutels horen bij die poort. Het zijn sleutels die de poort kunnen openen zodat iemand die eraan komt merkt dat hij naar binnen kan. De oprijlaan op en straks ook het kasteel in. Maar de sleutels kunnen ook de poort dichtdoen zodat iemand die eraan komt merkt: ik kan niet naar binnen de oprijlaan op en dus ook niet straks het kasteel in. Dus de kerk die mag en moet mensen laten merken of zij de oprijlaan en het kasteel in kunnen gaan of niet. Daar zijn die sleutels voor. Let wel, sleutels. Geen zwaard. God heeft de kerk geen zwaard gegeven om met geweld te werk te gaan. Maar sleutels.

Jezus zei het Zelf tegen Petrus in Mattheus 16. En Jezus gebruikte de woorden binden en ontbinden. Binden dat doet denken aan de gelijkenis van het koninkrijk der hemelen als een bruiloft waar die man binnenkwam zonder bruiloftskleed en toen zei de Koning toen Hij binnenkwam, bind hem aan handen en voeten en werpt hem in de buitenste duisternis. Binden om weg te werpen. Ontbinden doet denken aan losmaken. Losmaken uit de greep van satan, van de vloek. En bevrijden. Daarvoor heeft Hij de kerk sleutels gegeven.

2 prediking

En de ene sleutel is de prediking. Kijk, de preek is meer. De preek is ook bediening van de verzoening. De roep om zondaren te behouden. Het is ook verkondiging van de overwinning van Jezus, dat Hij duivel zonde en dood verslagen heeft en de Overwinnaar is. De prediking is ook manna, manna voor pelgrims in de woestijn van het leven. Maar de prediking is ook: sleutel van het hemelrijk. Zeg de rechtvaardige dat het hem wel zal gaan, zeg de goddeloze dat hem kwalijk zal vergaan. De prediking met dus, eenvoudig gezegd, zeggen, duidelijk maken wie er binnen kan gaan in Gods rijk en wie er buiten moet blijven. Nog

duidelijker gezegd: de preek moet aangeven als Jezus vannacht terugkomt of je sterft, zul je dan in mogen gaan of buiten moeten blijven. Is het hemelrijk voor mij open of dicht?

Hoe dan? Hoe wordt het hemelrijk geopend en toegesloten in de prediking? Allereerst: niet doordat er namen genoemd worden. Dat mag nooit in een preek. Dat er namen genoemd worden van wie wel en wie niet. Dat zou ongepast zijn, mensen aan de schandpaal nagelen temidden van de hele gemeente. Dat zou ongepast zijn, want hoe kun je als mens, als ambtsdrager, dominee weten of iemand het ware geloof heeft of niet? Hoe hou je blinkend schijn geloof en gevallen echt geloof uit elkaar? Noach dronken in de tent, was toch een waar gelovige, en Judas keurig in het gelid was toch een schijn gelovige. Zo niet dus, dat zou ongepast zijn. Dat zou ook wel makkelijk zijn. Dan hoefde je zelf niet na te denken, dan zou de dominee zeggen: jij wel, jij niet. Daar kon je het dan mee eens zijn of niet, maar je hoefde dan nie na te denken, jezelf niet te beproeven, dat zou dan voor je gedaan worden.

En dat wil de HEERE juist wel: dat je jezelf beproeft. Want de deur wordt geopend en gesloten in algemene bewoordingen. Als er twee categorien genoemd worden, zoals vanmorgen ook. En dan is de vraag, de opdracht aan ons allen: beproef uzelf bij welke categorie hoor je? Welke categorien dan?

Deze twee: de gelovigen die de belofte van het Evangelie aannemen met waar geloof en de ongelovigen, nl die zich niet van harte bekeren. Eerst dus zij die de belofte van het Evangelie aannemen. Wie Evangelie zegt, zegt Jezus Christus. En in Hem is vrede met God, is vrijspraak van schuld, is volkomen gerechtigheid. En in Hem is ook vernieuwing, heiliging, wil en kracht om tegen de zonde te strijden. Twee dingen dus die in Jezus Christus voorradig zijn: vergeving en vernieuwing. Anders gezegd: wegnemen van de schuld en bestrijden van de zonde. En in het Evangelie zegt God: dit geef Ik in Jezus Christus. Tegelijk zegt God in Zijn wet: dit eis Ik. En Hij zendt de wet achter ons aan. En onophoudelijk blijft Hij met de wet slaan: Ik eis betaling voor je schuld en dat het met je zonde over is. En waar ik ook wil schuilen, wat ik ook doe, die wet laat me niet met rust. Totdat, totdat ik vlucht in Christus. Met de eis van de wet op mijn hielen vlucht tot Christus en het Evangelie aanneem. De Heilige Geest leert me: dat moet ik hebben en dat mag ik hebben. Het Evangelie aannemen. Dan zegt de preek: dan heeft God al je zonden om Christus wil vergeven, dan ben je dus in Zijn rijk en je zult er nooit meer uitgaan. Kijk, dan is het waar: je gevoel zegt wel eens: ja maar ik merk het niet, ik voel me niet blij

en de hemel lijkt zo ver, de aanvechtingen zeggen: dat kan toch niet, met zoveel schuld. Je verstand zegt wel eens, ja maar moet ik niet eerst laten zien dat het beter gaat. Maar de prediking zegt van Christuswege: wie de belofte van het Evangelie aanneemt, die heeft vergeving en is burger van Gods rijk. Zo dikwijls als je die belofte aanneemt bevestigt God dat weer. En zo versterkt Hij het geloof in die vergeving en in het burgerschap van Zijn rijk. En temidden van alle stemmen en aanvechtingen moet je het ook steeds weer horen in de prediking dat dat echt waar is.

Maar de ongelovigen oftewel die zich niet van harte bekeren. Niet van harte, voor de vorm wel, want we hebben het over kerkgangers, dus de vorm lijkt wel er te zijn. Maar niet van harte. De belofte van het Evangelie wordt niet begeerd. Niet in Zijn volheid van vergeving en vernieuwing. Maar één van de twee: Vergeving is me te min, alsof er van mijzelf niets deugt, alles zonde is. Mijn hart is niet verbroken en verslagen, maar wil steunen op tenminste iets van mezelf. Of: vergeving, ja dat wel, want ik wil niet verloren gaan, maar totale vernieuwing, daar zit het hem op vast: niet alle zonden, niet de verborgen diepten van mijn hart wil ik kwijt. Christus als Degene Die schuld vergeeft en levens vernieuwt Die hoef ik niet, die wil ik niet. Ik ontloop de wet en probeer mazen in de wet te vinden die me overeind houden of die zonden buiten schot laten. Niemand merkt het misschien: aan Judas had ook niemand wat gemerkt, het zaad dat terstond ontkiemde leek ook net echt. Maar de prediking zegt: de toorn Gods is op u en de eeuwige verdoemenis. Misschien voel ik dat helemaal niet: ik heb er geen last van, ik voel me best gelukkig, soms denk ik dat God heel dichtbij me is en heb ik een fijn gevoel als ik een mooie Psalm hoor of een ander lied in een sfeer die bij mij past. Maar de prediking zegt: je hebt geen vergeving, je hebt geen vrijspraak. En dat telt!

Zo word de sleutel gehanteerd. En zo moet dat ook nu gebeuren. En dat staat erbij: naar welk getuigenis God zal oordelen in dit en het toekomstige leven. Dus zo zal God het ook doen. De preekstoel en de rechterstoel laten hetzelfde geluid horen.

Bent u iemand die de belofte van het Evangelie hebt omhelst? Verbroken door de wet Christus aangenomen in Zijn verzoening en vernieuwing? Dan hebt u vergeving en bent u burger van het hemelrijk. U komt in de hemel. Dat is wat: zeker weten! Ik mag naar huis met de garantie van de heerlijkheid, sterven is erven. Halleluja
Bent u iemand die zich niet van harte hebt bekeert en Christus niet geheel hebt aangenomen? Dan ligt Gods toorn en de eeuwige verdoemenis op u.

Dat is wat. Zo naar huis. Verloren, verloren. Eeuwige verdoemenis op me. Daar kun je toch niet mee leven en gaan slapen? Is daar nog wat aan te doen? ja, nog wel: zolang als zij zich niet bekeren. De deur kan nog opengaan en zal nog opengaan als je je bekeert! Hem te voet valt. Van je voetstuk van valse rust valt en Hem smeekt. Doe dat toch....

En misschien dat iemand zegt: ik weet het niet, ik kom er niet uit. Het is wel helder, maar mijn ogen zijn zo slecht. Val Hem te voet: HEERE open mijn ogen en zie of bij mij een schadelijke weg is en leid Gij mij...

Dan is het dus wel heel belangrijk dat dat eerlijk en zuiver gebeurt. Want stel je voor dat ik, een dienaar van het Woord, in de preek de indruk geef dat het goed zit. Als een keurder van je auto die je remmen nakijkt voor je op vakantie gaat in de bergen. En die keurder zegt: in orde, dat gaat wel goed, terwijl de remmen toch slecht zijn en je gaat gerust op reis en je remmen weigeren.... Stel je voor dat je in de preek het gevoel krijgt: het is in orde, het zit goed en ja gaat gerust verder en je sterft en het blijkt niet zo te zijn. Dan dacht je in te gaan, maar je moet eeuwig buitenblijven. Of andersom: je krijg het gevoel onder de preek dat het niks is. Zo iemand als ik kan niet terecht bij God dat mag niet. En je blijft buiten staan, voor de drempel van het Koninkrijk omdat je denkt dat je niet binnen mag en het einde komt en de brug wordt opgehaald en je staat buiten, je bent niet binnen gegaan, de oprijlaan op omdat je het gevoel kreeg: dat mag niet, dat mag jij niet.

Gemeente, bid u voor de dienaren van het Woord? Dat zij de sleutels zuiver, en eerlijk mogen hanteren? Dat is zo belangrijk. Voor uw zielen en de zielen van uw geliefden, uw kinderen als u ze mag hebben. En gemeente, jongeren, ben je er ook alert op als je ergens anders kerkt, of als je zou verhuizen: word in deze prediking de sleutel gehanteerd? Wordt er geopend en gesloten, of wordt er de indruk gegeven dat het voor iedereen in de kerk wel in orde komt? Wordt alle onrust gladgestreken met een beroep op Gods liefde en jouw kerkgang? En de prediking is geen sleutel. Is niet eerlijk, is niet onderscheidenlijk, maakt geen onderscheid tussen binnen en buiten. Dat luistert wel fijn en geeft je een rustig gevoel, maar dat is misleidend. Daar kun je niet wezen, echt niet. Daar moet je je kinderen niet aan blootstellen, echt niet. De prediking dient te openen en te sluiten.

3 pastoraat

De tweede sleutel. Dan gaat het over het pastoraat. Dan gaat het wel over noemen van naam en toenaam. Maar dan gaat het niet om huichelaars. Want die kan geen mens herkennen, die herkent God en door de prediking wijst Hij hen erop. Maar dan gaat het over mensen die onder de christelijke naam een onchristelijke leer of levenswandel heeft.

Geldt dit dan alleen avondmaalgangers? Nee zeker niet. Onder de christelijke naam. Die christennaam die draag je als avondmaalganger bent, zeker, maar als je kerkganger bent dan? Als je belijdenis hebt gedaan, dan draag je toch de christennaam. Als je gedoopt bent, dan draag je toch ook de christennaam. Dan is je leven van invloed op Gods eer, op het heil van de gemeente.

Als zo iemand één van de 12 artikelen weerspreekt en blijft weerspreken, één van de tien geboden overtreedt en blijft overtreden. Zo iemand moet vermaand worden. Dan zal blijken of het iemand is die een keer in zonde valt of een keer door gebrek aan kennis een onwaarheid verkondigt en daarvan met berouw terugkomt, of iemand die daarin leeft, daarmee doorgaat en daar niet mee stoppen wil Die moet gemeld worden aan de kerkenraad op censura morum. Die onderzoek instelt of laat instellen. En uiteindelijk, als iemand blijft volharden moet zo iemand door de kerkenraad van het Heilig Avondmaal worden uitgesloten en tenslotte van de gemeente worden losgemaakt. Daar is ook een formulier voor achterin ons psalmboek.

Dat is nogal wat. Je moet een ander vermanen, één en ander maal, censura morum en dan kan iemand van het Heilig Avondmaal geweerd worden en zelfs van de gemeente losgemaakt. Let dus op dat dat als tucht gezien word, als soort straf: als je niet aan het Heilig Avondmaal zou mogen. Kijk, dat lost zich in onze tijd vaak vanzelf op: iemand die in zonde leeft heeft vaak zelf de kerk in de praktijk al vaarwel gezegd en is geen kerkganger meer en piekert er niet over om aan het heilig Avondmaal te komen. Of, en dat komt ook voor, men gaat naar een andere gemeente waar een kerkenraad er niet moeilijk over doet. Er zijn altijd kerkenraden te vinden en gemeenten in onze kerk waar je wel mag samenwonen voor je wilt trouwen in de kerk, waar je wel mag ontkennen dat Jezus uit een maagd geboren is enz.

Enkele gedachten daarbij: dit vermaan is niet los hanteerbaar. Een vermaning die als een steen in de vijver valt, valt meestal verkeerd. Ik bedoel, dat kan alleen als het staat in een kader van de gemeenschap der heiligen. Dat je met elkaar de dingen deelt van de HEERE. Dat de gemeenschap der heiligen gestalte krijgt. En die bestaat uit met elkaar delen, elkaar bemoedigen, aansporen, te hulp komen, met elkaar bespreken en dan ook vermanen. Dan is het mooi en nodig dat die gemeenschap der heiligen er is, in het huwelijk, tussen man en vrouw, in het gezin tussen ouders en kinderen, in de gemeente bij vriendengroepen, koffiegroepen, maar ook bij kringen en verenigingen.

Zodat een vermaning gedragen wordt door de band die je met elkaar hebt.

En waarom moet dat vermaan dan plaatsvinden, met tenslotte de mogelijkheid van uitsluiting van het heilig Avondmaal. Allereerst omdat het gaat om Gods eer. Wat in de gemeente gebeurt roept altijd wat op. En ook de meest onkerkelijke Nederlander verbindt de kerk, de gemeente, met God. Dus als iemand van die kerk zich misgaat, dan hoeft God ook niet meer. Wij kunnen niet genoeg beseffen hoezeer wij Gods Naam hebben hoog te houden.

Ten tweede omdat God heeft gezegd dat als iemand ten onrechte ten avondmaal gaat Zijn toorn over heel de gemeente wordt opgeroepen. Zoals Achan stal bij Jericho en heel Israel nederlaag leed bij Ai. De HEERE week van heel Israel. De gemeente is één geheel. Zo ziet de HEERE haar. Zo behandelt de HEERE haar.

Ten derde om te voorkomen dat anderen worden meegenomen op dat pad van zonde. Dat anderen denken o dus dat kan er wel mee door, want niemand zegt er wat van dus het zal wel goed zijn. We zijn zo verantwoordelijk voor wat ons voorbeeld oproept. Dat ben je ouders in je gezin, ambtsdragers in een kerkenraad, leidinggevend op een club. Als je zelf een bastaardvloek gebruikt dan gebruiken zij al vaak een echt vloek want de juf want mijn moeder want de diaken zei ook zo iets.

Ten vierde is het bedoeld om de persoon zelf tot inkeer te brengen. Te laten schrikken. Wakker te schudden. Zodat hij of zo tot inkeer komt. Dat is bedoeling. Dat zegt Jezus ook: dan is zo iemand u als de heidenen en tollenaar. Dat betekent niet: laat zo iemand maar aan zijn lot over en bemoei je er niet mee, maar wel: wees bewogen over hem of haar. Jezus at met hoeren en tollenaars. Jezus zond Zijn discipelen uit tot de heidenen. Al die mensen die nooit aan het Heilig Avondmaal gaan er niet over piekeren en het een zorg zal zijn: ze dreigen voor eeuwig verloren te gaan als heidenen en tollenaars: zoek ze op, roep ze tot bekering.

Nu wordt hier alleen het ergste genoemd. Als je een onchristelijke wandel of leer voert. Maar dat is wel een minimale doelstelling. Een negatieve, zorgen dat Gods Naam niet ontheiligd gelasterd wordt. Maar je kan het ook positief formuleren: het gaat erom dat door het leven van de christenen en van de gemeente Gods Naam juist geerd wordt en anderen

jaloers gemaakt worden, en Gods Geest krachtig werken mag. Dus zouden we elkaar niet voortdurend oproepen en aanspreken op een heilig leven? Laten we elkaar aanspreken en aangesproken willen worden:
Over de tijd die je besteed, steeds minder aan de Heere en Zijn dienst.
Over het geld dat je besteed, steeds meer voor eigen luxe.
Over kleding die je draagt en steeds meer in verzoeking brengt omdat het diep uitgesneden is
Over plaatsen waar je komt en waar het moeilijk is met de Heere te zijn.
Over kerkdiensten die je overslaat, over minder zichtbaar worden in de gemeente.

Laten we elkaar erop aanspreken en laten we ons ook aanspreken. Dragend de christennaam hebben we toch beleden tot Zijn eer te willen leven? Of was dat maar lippentaal, of gold dat maar in een opwelling en niet van harte en ongedeeld?

En daar komt bij: elke zonde begint klein. Elke verslaving begon bij het eerste keertje. Iemand die nooit meer naar de kerk gaat begon met één keertje overslaan toen hij het druk had en geen zin. Iemand die in het ravijn terecht kwam is begonnen met een eerste stapje naast het bergpad. Hebben we dan geen zorg voor elkaars zaligheid? Weegt het ons niet dat onze man of vrouw, kind of ouder, buurman in de kerk, of op de vereniging voor eeuwig verloren gaan kan? Laten we op elkaar acht hebben en dat temer naarmate gij ziet dat de dag nadert.

Amen